

ЗА НАШУ РАДЯНСЬКУ БАТЬКІВЩИНУ!

БУВ 1944 рік, що приніс визволення жителів Колок, на долю яких випали важкі випробування воєнного лихоліття: фашистська окупація, масовий розстріл більш як чотирьох тисяч мирних громадян і, нарешті, спалення усього селища. Ті ж, що пережили усі страхіння і могли тримати зброю, зустрівши своїх зоряних визволителів, ішли з ними на захід, щоб наближати час великої Перемоги над фашистською Німеччиною.

В числі мобілізованих колківчан був і Василь Кіндратович Сіліч. Важко було розлучитися з жінкою і двома синами, що дивилися на світ дитячими очима і не усвідомлювали усієї серйозності подій, свідками яких вони були. Але Василь Кіндратович знав одне: він іде воювати за їхнє щастя, за те, щоб ніколи більше не палало його селище, не стояла під ворожим чоботом рідна радянська земля.

І ось разом з колківчанами Василем Добровольським, Олександром Миронюком, Антоном Метешком він прибуває у Вологду, де в складі 201 запасного полку 67 гвардійської Червонопрапорної Вітебської дивізії проходив навчання. А через два місяці вже їхали на фронт. Між Білорусією і Латвією вони прийняли перший бій. «Бойове хрещення» відбулося без особливих пригод.

Та особливе місце у спогадах сивоголового ветерана займають події, пов'язані з боєм за оволодіння хутором. Бійці, вибивши фашистів, зайняли ворожі траншеї. Але кожен розумів, що ворог так легко не примириться з поразкою. І справді, невдовзі почувся важкий гуркіт танків. Перша сутичка з броньованими потворами дещо лякала, але кожен солдат знав своє місце в бою, свій обов'язок перед Батьківщиною.

Солдатська слава

Зайнявши оборону, бійці чекали ворога. Чекали, щоб знищити його на цьому рубежі, не пропустити через траншеї. Минали хвилини. Довгі, як години. Раптом, пустивши димову завісу, танки зупинились і... повернули назад. Що задумав ворог?

Повечерявши, солдати підготувались до наступної зустрічі. Міцно стискали зброю «петеєрівці», біля «максима» лежав кулеметник Василь Сіліч. Несподівано перший батальйон одержав наказ вибити гітлерівців з ближнього хутора і зайняти оборону. Було близько третьої години ночі. Розвідка донесла — ворог відпочиває. Основну роль мав відіграти фактор раптовості, несподіваності удару. З криками «ура!» могутньою лавиною завалилися бійці на фашистів, сіючи серед них паніку, переполох. Довершували справу кулеметники і автоматники, що залягли вздовж бруківки. Кулемет Сіліча працював безвідмовно: Миронюк ледве справлявся з обов'язками другого номера. Не витримав ворог — відступив.

Та раптом — танки! Броньованим валом вони неслися на хутір. Зайняли

свої місця «петеєрівці», кулеметники. — По танках — вогонь!

Вдарили протитанкові рушниці — і передній закружляв на місці. В броню полетіли пляшки — і танк охопило полум'я. З відкритого люка почали вискакувати чорні фігурки, які тут же падали під прицільним вогнем кулеметників. Така ж доля чекала й інших. Броньована атака захлинулася. Нерви фашистів не витримали — і уцілілі танки повернули назад. Завдання радянського командування було виконано.

За проявлену в цьому бою мужність і відвагу кулеметника Василя Сіліча бу-

ло нагороджено орденом Слави третього ступеня.

Не раз «максим» Сіліча гаряче «розмовляв» з ворогом. Слово його було гострим, палючим, смертельним для фашистів. Пригадує ветеран серпень 1944 року, коли бійці, окопавшись біля залізниці, буквально чули голоси фашистів — так близько проходив передній край фронту. Тут Василя було поранено в голову. Але невдовзі він знову на передовій. І знову поранення. На грудях бійця засяяла медаль «За відвагу». До кінця війни воював у Прибалтиці, беручи участь у ліквідації відрізаних від Пруссії і затиснутих між Тукумсом і Лієпаєю 30 німецьких дивізій.

Звістку про Перемогу над фашистською Німеччиною зустрів у Кулдізі. Звідси і демобілізувався. Дома працював у будівельних організаціях теслюю, зводив, зокрема, будинок культури, середню школу... Роботи вистачало: потрібно було відбудувати зруйноване фашистами селище. Бойовий гарт кавалера ордена Слави виявлявся у праці на благо людей, в ім'я щастя тих, за кого проливав свою кров у боях. Його праця неодноразово відзначалась подяками, грамотами. Але найбільшу подяку бачив в очах людей, для яких не жалів ні сил, ні здоров'я.

Розсідланими конями пролетіли роки. Зарубцювалися рани на тілі колишнього кулеметника. Але часто хвилюють спогади 74-річного сивочолого ветерана, пенсіонера, що радіє щастю своїх дітей і внуків, щастю, здобутому в боротьбі з ворогами миру і прогресу.

с.мт. Колки.

Б. КАЛУШ.